

התכלת ואת הארגמן. ומה הביאו? את התכלת ואת הארגמן, גונים שפלולים בתוף גונים.

זהו שכתוב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ פפיה. וכתוב בידיה טוו, מה זה טוו? אמר רבי יהודה, טוו בדין, טוו ברחמים. אמר רבי יצחק, למה נקראה אשה? אמר לו, שפלולה בדין, וכלולה ברחמים.

בא וראה, שאמר רבי אלעזר, כל אשה נקראת בדין עד שטועמת טעם הרחמים. שלמדנו, מצד האיש בא הלכך, ומצד האשה בא האדם. טעם אשה מלבן, ולכן עדיף.

ובא וראה, למה נשות שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות שידעו משכב זכר אסורות? משום ששנינו, יש ימין ויש שמאל, ישראל ושאר העמים עובדי כוכבים ומזלות, וגן עדן וגיהנם, עולם הזה ועולם הבא. ישראל פנגד הרחמים, ושאר העמים עובדי כוכבים ומזלות פנגד הדין. ושנינו, אשה שטעמה טעם הרחמים - הרחמים מנצחים. ואשה שטעמה טעם הדין - דין בדין נדבק, ועליהם קראו, (ישעיה נ) והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

ועל זה למדנו, הנבעלת לעובדי כוכבים ומזלות קשורה בו ככלב. מה הפלב תקיף ברוחו, חצוף - גם כאן דין בדין, חצופה בכל. הנבעלת לישראל, שנינו, כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים פלכם היום. מה הטעם? משום שנשמת ישראל באה מרוח אלהים חיים, שכתוב (ישעיה נ) כי רוח מלפני יעטוף משמע שכתוב מלפני. ומשום

ואת הארגמן. ומאי מתזין. את התכלת ואת הארגמן, גוונין דכלילין בגו גוויני.

הרא הוא דכתיב, (משלי לא) דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ פפיה. וכתוב בידיה טוו, מאי טוו. אמר רבי יהודה, טוו בדינא, טוו ברחמי. אמר רבי יצחק, אמאי אתקריא אשה. אמר ליה דכלילא בדינא, וכלילא ברחמי. תא חזי, דאמר רבי אלעזר, כל אתתא בדינא אתקריא, עד דאטעמא טעמא דרחמי. דתניא, מטטרא דבר נש, אתי חוורא. ומטטרא דאתתא, אתי סומקא. טעמא (ס"א אתתא) דאתתא מחוורא, וחווורא עדיף.

ותא חזי אמאי אסירן נשי שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, דידיעי משכבי דכורא. משום דתנינן, אית ימינא, ואית שמאלא. ישראל, ושאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. וגן עדן, וגיהנם. עלמא דא, ועלמא דאתי. ישראל לקבלי דרחמי, ושאר עמין עובדי כוכבים ומזלות לקבלי דדינא. ותנן, אתתא דאטעמא טעמא דרחמי, רחמי נצחא. אתתא דטעמא טעמא דדינא, דינא בדינא אתדבקת, ועלייהו אתקרי (ישעיה נ) והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

ועל דא תנינן, הנבעלת לעובד כוכבים ומזלות קשורה בו ככלב. מה כלבא תקיפא ברוחיה חציפא. אוף הכא דינא בדינא, חציפא בכלא. הנבעלת לישראל, תנינן, פתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים פלכם היום. מאי טעמא. משום דנשמתא דישראל, אתיאי מרוחא דאלהים חיים. דכתיב (ישעיה נ) כי רוח מלפני יעטוף, משמע דכתיב מלפני. ובגין כך, אתתא דהיא בתולתא, ולא אתדבקת

בְּדִינָא קְשִׁיָּא דְשָׂאָר עֲמִין, וְאֵתְדַבְּקַת בְּיִשְׂרָאֵל,
רַחֲמֵי נִצְחָא וְאֵתְנַשְׂרַת.

וְהָא חֲזִי, כְּתִיב (תהלים פט) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד
יִבְנֶה. מָאֵי חֶסֶד. הוּא חַד מִכְתָּרֵי עֲלָאֵי
דְּמִלְפָּא, דְּנִשְׁמַתָּא דְיִשְׂרָאֵל קָרָא לָהּ קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא חֶסֶד. עַל תְּנַאי דְּיִתְבַּנֵּי, וְלֹא יִשְׁתִּיבֵי
חֶסֶד מִעֲלָמָא. מִשְׁמַע דְּכְתִיב יִבְנֶה. בְּגִין כֶּף
תְּנִינָן, מָאֵן דְּשִׁיבֵי חֶסֶד מִעֲלָמָא, אֲשִׁתִּיבֵי הוּא
לְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים כה) לֹא תִהְיֶה
אֲשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה, בְּגִין לְמַעַבְדַּד חֶסֶד עִם
מִיתָא. וְאֵתְעַבִּיד בְּנִינָא, דְּכְתִיב, (תהלים פט) עוֹלָם
חֶסֶד יִבְנֶה.

זֶה, אֲשֶׁה שְׁהִיא בְּתוֹלָה, וְלֹא
נִדְבְּקָה בְּדִין הַקְּשָׁה שֶׁל שָׂאָר
הָעַמִּים, וְנִדְבְּקַת בְּיִשְׂרָאֵל -
הַרְחַמִּים מִנִּצְחָיִם, וְנִכְשְׂרַת.
בֵּא וְרָאָה, כְּתוּב (תהלים פט) אֲמַרְתִּי
עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. מַה זֶה חֶסֶד?
הוּא אֶחָד מִכְתָּרִים עֲלִיּוֹנִים שֶׁל
הַמַּלְאָךְ, שְׁנִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל קָרָא לָהּ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶסֶד, עַל תְּנַאי
שֶׁיִבְנֶה, וְלֹא יִשְׁמַד חֶסֶד מִהָעוֹלָם,
מִשְׁמַע שְׁכְתוּב יִבְנֶה. וּמִשּׁוּם כֶּף
שְׁנִינָן, מִי שְׁמִשְׁמִיד חֶסֶד
מִהָעוֹלָם, יִשְׁמַר הוּא לְעוֹלָם
הַבָּא. וְעַל זֶה כְּתוּב, (דברים כה) לֹא
תִהְיֶה אֲשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה, בְּשִׁבִיל
לְעִשׂוֹת חֶסֶד עִם הַמֵּת. וְיַעֲשֶׂה
הַבְּנִין, שְׁכְתוּב עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.

הַדְרָן לְסִיּוּם סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפֵּר הַזוּהַר

הַדְרָן עֲלֵךְ סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפֵּר הַזוּהַר. וְהַדְרָךְ עֲלֵךְ. דַּעְתָּן עֲלֵךְ סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפֵּר הַזוּהַר. וְדַעְתָּךְ
עֲלֵךְ. לֹא נַתְנָשִׁי מִנְּךָ סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפֵּר הַזוּהַר. וְלֹא תַתְנָשִׁי מִנֵּן. לֹא בְעֲלָמָא הַדְרִין וְלֹא בְעֲלָמָא דְאַתִּי:

(ב"ב)

הַעֲרַב נָא יי אֱלֹהֵינוּ אֵת דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיפוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ
וְצִאֲצֵאֵי צִאֲצֵאֵינוּ, וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרַתְךָ לְשִׁמְחָה. מֵאוֹיְבֵי תַחֲכַמְנֵי
מִצּוֹתְךָ, כִּי לְעוֹלָם הוּא לִי. יְהִי לְבִי תָמִים בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוּשׁ. לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי
בָם חִיִּיתִנִּי. בְּרוּךְ אַתָּה יי לְמַדְנֵי חֻקֶּיךָ. אֲמֵן אֲמֵן אֲמֵן סֵלָה וְעַד. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ
וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁשַׁמְתָּ חֻלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא שַׁמְתָּ חֻלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי קְרָנוֹת. שְׂאֵנוּ
מִשְׁכִּימִים וְהֵם מִשְׁכִּימִים. אֲנִי מִשְׁכִּימִים לְדַבְּרֵי תוֹרָה וְהֵם מִשְׁכִּימִים לְדַבְּרִים בְּטָלִים. אֲנִי עֹמֵלִים
וְהֵם עֹמֵלִים, אֲנִי עֹמֵלִים וּמְקַבְּלִים שְׂכָר, וְהֵם עֹמֵלִים וְאִינָם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנִי רְצִים וְהֵם רְצִים,
הֵם רְצִים לְבָאָר שַׁחַת, וְאֲנִי רְצִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֹאֲמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרִידִם לְבָאָר שַׁחַת.
אֲנִישֵׁי דְמִים וּמְרַמָּה לֹא יִחְצוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֲבַטַח בְּךָ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כְּשֵׁם שְׁעוֹרְתֵנִי לְסִים סֵפֶר בְּמַדְבַּר. כֶּךָ תַעֲזֹרְנִי לְהַתְחִיל
סְפָרִים אַחֲרִים וְלִסְיָמָם. לְלַמֵּד וְלִלְמַד מִתּוֹךְ הַרְחֵבָה. לְשַׁמֵּר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֵת כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד
תוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה. וְזִכּוֹת כָּל הַתְּנָאִים (וְהַנְּבִיאִים) וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים הַנּוֹזְכִּים בְּסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזוּהַר, יַעֲמִיד
לִי וְלִזְרַעִי וְלִזְרַע זְרַעִי, שְׁלֹא תִמוּשׁ הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מִפִּי וּמִפִּי זְרַעִי וְזַרְעֵי זְרַעִי מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
וּיְקַיֵּם בְּנוּ מִקְרָא שְׁכְתוּב, בְּהַתְחַלְּכֶךָ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֵךְ. כִּי
כִּי יִרְבוּ יְמֶיךָ וְיִוָּסְפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים. אֶתְךָ יָמִים בְּיַמִּינֶךָ, עוֹשֵׁר וְכָבוֹד בְּשִׁמְאֵלָה. יי עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן יי
יְבָרֵךְ אֵת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.